

Een refrein voor Saccasyn (*)

vriend, ons vak is het woord,
een wezen van steen;
we slijpen zoals een bergrivier
zijn keien vormt

wie zal ze vinden
- een zwerver, een kind –
de tinten lezen, de strepen
en hun geschiedenis

we leren lastig het geduld
van water, het voorbij stromen
en overlaten zoals een vader
een erfenis schenkt aan
een bezopen zoon

geen zekerheid is ons deel:
we slijpen en vijlen, nemen
een doek van zijde om
een klinker op te blinken
tot een glinstering, een gloed
uit het donker van een bodem

zoals een bergrivier kijken we
niet om, we ontbloten en verbergen
voor het oog van een vogel,
de blik van een kind, een reiziger
die verzamelt en ergens zal
stapelen in een kist of kast

ons vak is het woord, de klank
die men hoort wanneer keien
tegen elkander tikken, elkander
aantikken alsof ze de vingers
hebben van een mens

Staf De Wilde

Staf.

Beste Staf,
zonder kromstaf,
zonder bedelstaf.
Enkel the one and only
Staf De Wilde, stafhouder.

Staf De Wilde, mordicus cynicus.
Staf in verzen straf.
Aan de top van de Poëtengilde.

The great Staf De Wilde:
Thanks, rebel zonder belletriserij!

Your chap Paul van de gilde, Paul Saccasyn (*)